

Quaestio medica Cardinalitij disputatōibus agit^a In medicorū scholis die martis 7^a Junii
Doctissimo viro S. Stephano Courmelen S. Medico Moderatore.

An diagnosi et Prognosis ad Therapiam necessaria?

60

Cum medicina sit salubrium, insalubrium, et contrarium scilicet, morbo, aegrotō, et morbo constans et insuperabilis variam corporis humani naturam cognoscit, quae quanto magis a sua natura recedit, et ad maiorem morbi magnitudinem ducit, qui calidi, et frigidi, humidi, et siccī a motiva quaedam est, sicut et illa hystertia: nec in quocumque quidem latere est, sed propriam singulorum aegrotō, alij communem intelligit, et oportet binde pati affectum, cuius cuncta cognitio, et laesa actio, et dolores propriatē, qui soli tactui, cum in singulis natura promutatur, ac corrumpit, contingit symptomatice, non morbi ratione habere, quae comparata et ut videtur Diophasia, et sympathia ipsa afflictae investigandum, quod et aliis colligi oportet, et cum maiori parti visum ad aptanda cognoscatur.

Erit autem affectuum (quorum signa ab his quae pati affectum indicant propriam diffunt) non minus necessaria, quam eorum magnitudi-
nis dignitas, quae cum et tribus deprehendatur, patitur nobilitate morbi distincta, aut malignitate, sive dispulso aut a natura, aut artifice, et
utroque, et utroque deprehenditur. haud minori ratione capienda et causarum distinctio, quae sunt aut procatarticae, aut putridae, aut redituae, et
continetur in spiritibus aut humoribus, qui patitur insuperabilitate immutantur et eundem, et organica sunt, actiones, proprias et

Quibus tam prode prospectum ad prognosin (sive in quibusdam futurum, praesagium natural) accedendum, quae cum, et motus culpa libet, et ob insuperabilem aegrotō
et adal, et insuperabilem, dicitur ratione, et binde morbum, quorum tot sunt genera, quae affectuum, et docet, morbi praestantissima habenda est. Quod sit, et latere
minime si natura ipsius habet cum morbi magnitudinis et actus comparavit, de affectu acuto, aut diuturnitate, dicitur aequi salutis, et motus, et quod
facilius etiam conquisitur, et coctionis signa, quae non solum ratione geritur, sed etiam symptomatice (quae quatuor talia sunt aliquando curationis,
similibus recipiunt, sunt disticta, proprias).

Sic Cuvatio, quae morborum, et a similibus fuerit a contrariis sanantur, solutio est, optima sequitur, non eaquidē, quae adhuc sit, sed quae huc facta
sit, morbo finis, et imponitur: Cuius quod patitur mutatur opus, et quidē, quae quae manent, quae indicantur, tum quae dicitur, et hanc
maxime illa quae manu curat utique duabus Indigit. Extremum enim morborum, Cuvatio, non autem ipsa dicitur, patitur correctioni, et
nihil.

Itaque cum hominis unius natura ad contrarium distinctionem, minimi sufficiat, necesse, et, salutis causa, indicatione quaedam, sibi proponat,
ad quae et huc ad normam respiciunt, dicitur ratio, et indicantur, et manu actio rationis et Expressio simul vitii instituitur, quod solum cum empirica
habet hanc dicitur, aegrotōe principis, morbi maximam. Quandoquidem, et singula sciat, quod praesent et dignoscat, et morbi rationem, pronuntiat, qui et hanc et
et notabilis efficacia binde et hanc, et non minima hanc artē gloria sanantur, affligit et hanc.

Ergo diagnosi et Prognosis ad Therapia necessaria.



Afferbat Andreas Du Brueil andegavus A. D. M. D. L. XIX